

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ԱՄԱՆՈՐ ԵՎ ՍՈՒՐԲ ԾՆՈՒՆԴ

Պատմության գիրկն անցավ 1965 թվականը:

Հայաստանյաց Առաքելական Եկեղեցին, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի գլուխությամբ, մեր հայուններն ու ժողովորդը, թէ՛ Մայր Հողովու և թէ՛ Սփյուռքի բոլոր հոգրընկալա ափերի վրա, իրադարձություններով հասուս անցնող տարին ճանապարհեցին երախտագիտությամբ և ազնիվ զգացմունքներով, վաս երազներով և անկոտրում հավատով բացեցին նոր կյանքի, գալիքի, եռոր ժամանակների խոստումնալից դրսերը:

Նոր տարին մարդու մեջ վերանորոգվող ու անփոփոխ, հավերժական ժամանակի տոնն է, Քրիստոսի ծնունդ՝ հավիտենական կյանքի տոնը ժամանակի մեջ:

Ժամանակի և կյանքի այս հավերժական աղերսը, ամառի և Ծննդյան տոների այս հաջորդականությունը քրիստոնեական մտածողության սկզբունքներից և իմացական հավանությունից մեկն է:

Անցնող ժամանակը ստիպում է մեզ անսապ մեր խճմտանքի ճային և պատահանատվության խորոնկ զգացուով խորհրդածել, հանրագումարի բերել մեր կյանքից իւլված օրերի հաշիվը. «Տոր զհամար տնտեսութեան քո» (Ղուկ. ԺԶ 2):

Նոր տարին բացվում է մարդու գործության, կարելիության առաջ՝ որպես նոր կյանքի և հնարավորությունների մասյան:

Մարդու գերագույն կոչումն է հավերժական այդ ժամանակի և կյանքի մատյանը լցնել ազնիվ, բարի, աստվածահան, մարդասիրական գործերով: Մարդն է տերը ժամանակի: Մարդն է հավիտենապես անփոփոխ ժամանակը բաժանում հանգուանների՝

ժամերի, օրերի, տարիների, և իշխում ժամանակի վրա, իրեն ենթարկում հավիտենականությունը, նորինում իր տեղը, իր դերը հավերժության թագավորության մեջ և իմաստ տալիս նրան:

Ի՞նչ է մարդը, փոքրիկ այդ տիեզերքը, Աստոծ ու հավիտենականության համար: «Վեանք մեր անկայուն են, շարժական է և ոչ մնացական, ամենայն ինչ փոփոխի և գնայ որպէս հին տարին գնաց», — հաստատում է Գրիգոր Տաթևացին:

Այսօրվա կյանքի վաղանցիկ բնույթի և գալիքի նկատմամբ մարդու վառ հույսերի մեջ ավելի է գեղեցկանում աշխարհը և իմաստավորում «առաւել կեանք»-ի ըմբռնումը:

Իբրև Եկեղեցի և ժողովորդ, ժամանակի և կյանքի մեծ խորիդի առաջ կանգնած հայ ժողովորդը մինչը ճանապարհում է երախտագիտությամբ և բացու նոր ժամանակների անձանոթ դրսերը. «Ճի մինն անց և արդ նոր եղև ամենայն» (Բ Կորնթ. Ե 17):

Ճին տարվա մայրամուտին և ամառորի լուսարացին, որպես Եկեղեցի և ժողովուրդ, մեր մտածմունքներն ու՝ զգացմունքները առաջին մերժին կենտրոնանում են երկու հիմնական, հավերժական իրականությունների, սրբությունների վրա, որոնք են Հայաստանյաց Առաքելական Եկեղեցին, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնը և վերածնված մեր Մայր Հայունները, որոնք գոյության իմաստ, նպատակ ու գեղեցկություն են տալիս մեր ազգին, կյանքին ու պատմության:

Անցնող տարին, որպես հավերժական ժամանակի փոքր միավորը, մեր Եկեղեցու, մեր ժողովորդի և հայունների համար եղալ հարուստ՝ բարի և արի արդյունքներով:

Եկեղեցական տեսակետից 1965 թվականը եղավ Մայր Աթոռի և Հայաստանյաց Առաքելական Եկեղեցու համար ներքին խաղաղ աշխատանքի, հոգևոր շինության, աղոթքի և ուստի տարի: Մ. Էջմիածնի օրինության և ղեկավարության տակ, Մայր Աթոռում, հայրենի ներքին և Սփյուռքի բոլոր թեմերում խաղաղ և բարգավաճ պայմանների մեջ ընթացալ մեր ազգային-եկեղեցական կյանքը:

Հայաստանյաց Եկեղեցին, Հայոց Հայրապետի, 1964 օգոստոս 17 թվակիր կոնդակի ոգով և թելադրությամբ, միասնականությամբ, ազգային արժանապատվության խորին գիտակցությամբ նշեց մեր հավաքական մարտիրոսագրության հիմնամյակը:

Արդարն, անցնող տարին եղավ բովանդակ հայ ժողովրդի համար աղոթքի, ուստի տարի և Մ. Էջմիածնի նվիրական հողի վրա կառուցվեց մեր անմոռանալի հահատակների հիշատակին, աղոթքի և ուստի հավերժական Հուշարձան-խաչքարը:

Անցնող տարին մեր վերածնված Մայր Հայաստանի համար նաև եղավ ոգեշունչ աշխատանքի, նվաճումների, երգի, կառուցումների տարի: Խզոր չանցավ տարին: Նա իր ետին թողեց գեղեցիկ հիշատակներ, «արութեան» բազմաթիվ գործեր: Հայ ժողովուրդը ամենուրեք, համազգային ոգևորությամբ, նորանոր նվաճումներով և աշխատանքային միրանքներով նշեց իր հայրենիքի ազատագրության, ազգային վերածնույան քառասունինգամյակը:

Անցնող տարում Հայաստանյաց Առաքելական Եկեղեցին և մեր ժողովուրդը սիրով և երախտագիտությամբ նշեցին Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի գահակալության տասնամյակը, որին իրենց եղայրական խնդակությունը բերեցին նաև բոլոր Եկեղեցների ներկայացուցիչներ:

Պատմական ու հիշարժան օրեր հանդիսացան 1965 թվականի հոկտեմբերի 31-ից նոյեմբերի 9 օրերը մեր ազգային-եկեղեցական տարեգրության մեջ և խանդավառ մի հանդիպման Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի և նոր Գահակալի Եկեղեցաշեն և հայրենանվեր գործունեության ճանապարհի վրա:

Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնինը, մեր վերածնված Մայր Հայրենիքը, նոր տարվա սեմին, հայ կյանքում իրենց առաքելությամբ հանդիսանում են ոչ միայն փրկության լաւատ Սփյուռքի անկողծությանց մեջ ծփացող մեր

եղբայրների և բույրերի համար, այլ նաև ամոր պատենք, խաղաղության նավահանգիստ՝ ձուլման նզոր նորմաներների դեմ, լույս՝ մուտքի դեմ, միություն՝ բաժանման դեմ, անխորտակ ամբարտակ՝ ներքին և արտաքին բոլոր հարձակումների դեմ:

Նոր տարվա սեմին, Մայր Հայրենիքը և Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնինը նզոր են և հավերժական կենսունակությամբ լի:

Նոր տարվա լուսարացին, քրիստոնեական Եկեղեցու զանգերը պահուում են «մեծ և սրբնելի խորհրդուր»-ը, Խաղաղության Խշանենունը:

Պատմության մեջ մի անգամ ծնված Խաղաղության Խշանը, «որ բնակեաց ի մեզ», կարող է ծնվել բոլոր մարդկանց սրտերում, նրանց բարդական և հոգևոր կյանքում, ամեն օր, եթե գտնի Բերդենիմի մսուրի մաքուր ու խաղաղ մթնուրուրը:

Արդարն, մեր օրերին, մարդիկ ավելի անձկությամբ, անհամբերությամբ, կարուով սպասում են ամրողչական և ճշմարիտ խաղաղության լուսարացին:

Անցնող տարում խաղաղության ուժերը էլ ավելի աճեցին և համախմբվեցին, միջազգային բեմերից դատապարտվեցին պատրազմը, ցեղասպանությունը՝ որպես ոճիր Աստուծո, մարդկության և քաղաքակրթության դեմ:

Նոր տարին հեկավ կյանքի, խաղաղության և արդարության երգը շրթներին. «Ես խօսիմ զարդարութիւն և իրաւուն փրկութեան» (Ծայի ԿԳ 1):

Նոր տարվա գալուստով, Փրկչի հրաշաւախու ծննդյան շնորհներով, թո՞ն երկրագնդի վրա հալթանակեն խաղաղության, եղբայրության, բարեկամության վեհ գաղափարները: Թո՞ն 1966 թվականը լինի օրինալ և երջանիկ տարի բոլորի համար, բոլոր հորիզոնների տակ: Թո՞ն 1966 թվականը մեր ժողովրդի և հայրենիքի համար լինի նոր նվաճումների տարի:

Ժո՞ն սիրո, խաղաղության և ճշմարիտ, ազգային միության ոգին բագավորի նաև Հայ Եկեղեցու կամարների տակ, և բոլոր հայ կոծքերի տակ, ապրելու համար, որպես մի և անքածան Եկեղեցի ու ժողովուրդ, Ս. Էջմիածնի աստվածային օրինության ներքո, հայության համար և հայությամբ:

Ընորհավո՞ր նոր տարի:
«Քրիստոս ծնան և յայտնեցան»:

